

dersøgelser til hjerteoperationer osv. og laboratorieundersøgelser, som er forudsætningen for, at man kan vurdere alvorligt syges situation, så griber regeringen ind.

Jeg stiller mig altså ikke op her og siger undskyld på et regeringspartis vegne. Ikke fordi jeg har specielt meget imod sygeplejersker eller imod strejker, men fordi vi er nødt til i Folketinget også at vurdere, hvornår grænsen er nået i forhold til folkesundheden. Og når sundhedsministeren og arbejdsministeren melder, at der er begyndt at komme problemer, og at man kan forudse voldsomme problemer i den kommende tid, er det en regerings ansvar at gøre det her, uanset om det er populært i medierne, i befolkningen, eller hvad det er. Jeg kan love for, at det ville være ti gange mere upopulært, den dag man så resultatet af det kaos, der kunne udvikle sig i de kommende uger.

Derfor kan vi godt støtte det her lovforslag. Det er ikke, fordi vi jubler over det – bestemt ikke; vi havde også gerne set, at man havde forhandlet sig på plads – men vi mener faktisk, at kritikken kunne hagle ned over et flertal i Folketinget, hvis man ikke gjorde det, som ligger i lovforslaget her.

At sygeplejerskerne og laboranterne så i denne omgang ikke får en større lønstigning end andre, ligger jo deri, at man også skal se, hvad der sker ved næste overenskomstforhandling, nemlig det, at går man ud og belønner en strejke nu ved at give voldsomme lønstigninger, er man tordnende sikker på, at man ikke kan få et forlig i stand ved næste overenskomstforhandling.

Men – og det er dér, vi glæder os – man vil nu også, hvad vi i øvrigt også sagde for fjorten dage siden, kigge på hele lønrammediskussionen, hele indplaceringen af sygeplejerskerne i det almindelige lønsystem.

Og jeg vil da så godt, måske i modsætning til flere andre, sige, at jeg undrer mig over, at man her i dag hele tiden sammenligner sygeplejersker med politifolk og lærere. Det kan da godt være, de skal have mere. Det kan da godt være, at en vurdering af ansvaret vil føre til, at man for nogle sygeplejersker faktisk er nødt til at give højere lønrammer. Jeg synes, det er aldeles usammenligneligt og useriøst at gå ud og sige, at fordi en eller anden politibetjent på et eller andet lønniveau har det sådan og sådan, så skal en sygeplejerske også have det.

Jeg håber bestemt, at man under udvalgsarbejdet faktisk får en vurdering af det ansvar og de arbejdsopgaver, der er, for ellers er vi jo lige

langt. Så vil vi jo igen om to, tre eller fire år komme i det samme skænderi. Nej, det, vi skal, er selvfølgelig at få den grundlæggende diskussion om, hvorvidt vi lønner de mennesker med det ansvar højt nok. Og så må vi se, hvordan resultatet bliver.

I den diskussion er det efter vores opfattelse også godt, at vi får rørt ved, om sygeplejersker i virkeligheden gør for meget i dag. Er de i virkeligheden overkvalificerede i forhold til nogle af de arbejdsopgaver, som de har? Det er også noget, udvalget skal tage hensyn til, og det er en diskussion, der er tiltrængt. Når man ser rundt om i systemet, hvor stor en mangel der er på sygeplejersker, kunne det måske godt være, at man kunne hjælpe lidt med til, at stresset, og hvad ved jeg, ikke bliver så voldsomt.

Altså dobbeltheden i det her, nemlig at man på den ene side giver det, som andre har fået, og siger: O.k., af hensyn til det overordnede sundhedspolitiske kan det ikke få lov at løbe længe, men på den anden side siger: Lad os så se på det ansvar, I har, den uddannelse, I har, og de opgaver, I har, om det må føre til en anden lønplacering – hvad jeg er overbevist om at det vil gøre – dét synes jeg er en god balance, som regeringen har fundet.

Og den skal ikke have utak for det. Den skulle nærmest have utak, hvis den ikke havde gjort noget, og det synes vi faktisk er væsentligt at få slået fast i dag, selv om vi ikke er specielt krigerske over for nogen som helst grupper på arbejdsmarkedet, heller ikke over for sygeplejerskerne. Men Folketinget er jo altså ikke valgt til at varetage en enkelt gruppes interesser; vi er faktisk valgt til at varetage helhedens interesser, herunder også de menneskers, der vil blive ramt af denne her konflikt i løbet af de kommende uger. Det er faktisk det, vi sidder her for.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Duetoft talte om det dér kaos, der kunne opstå og var ved at opstå inden for sygehusvæsenet.

Jeg vil spørge: Er det ikke Kommunernes Landsforenings lockoutvarsel omkring hjemmeplejen, der skaber de største problemer? Man har rent faktisk ikke set andre problemer endnu. Er det ikke dér, man forventer at problemerne opstår? Og er det så ikke udtryk for, at Kommunernes Landsforening overhovedet ikke er sin opgave voksen som arbejdsgiverpart i en forhandling, og at man ikke selv vil være med til at